

Ξενόφερτοι μνηστήρες βρίσκονται σ' αυτό και το δικό μου βιός διαφεντεύουν κι εγώ αδύναμος να πλησιάσω.

Ο δρόμος τούτος που χίλιες φορές τον διάβηκε, δεκατρία χρόνια τώρα έχει κοπεί εδώ. Σε τούτο το σημείο. Δεν οδηγεί πουθενά, γιατί τον φράσσουν οι λόγχες του Αττίλα. Και να θελήσουμε να τις αφηφήσουμε δεν το μπορούμε. Παρεμβάλλονται των Ο.Η.Έδων τα τεθωρακισμένα.

-Τίνοιώθω;

Πόνο. Αβάσταχτο πόνο. Τόσο που ξεπερνά τα όρια της ανθρώπινης αντοχής. Από

καιρό έχουν στερέψει από τα δάκρυα των ματιών μας οι βρύσες, το ίδιο όπως ο Κεφαλόβρυσος έπαψε να δίνει το νερό του, να ξεδιψούν οι μνηστήρες.

Λέτε να φυλάει το νερό του, στα σπλάχνα της γης μας για να το δώσει ξανά, σαν γυρίσουμε πίσω, να ποτίσει τους δροσόλουστους κήπους, να καρπίσουν ξανά; Να ποτίσει τους δικούς του ανθρώπους;

Πολύ πιθανό.

Πέντε χρόνια από τότε, βρίσκω σε ξεχασμένο συρτάρι, όσα έγγραφα τότε και συμπληρώνω:

Νερομάνα

Νερομάνα της Κύπρου Κυθρέα
να ξεχάσω ποτέ δεν μπορώ,
φωτεινά, μικρά σπίτια, ωραία,
το αστείρευτης βρύσης νερό.

Τα πολύκαρπα πράσινα δέντρα
εκκλησίες με ολάσπρο σταυρό
τις πλατείες, τους δρόμους, τα κέντρα,
τ' άγιο χώμα, τ' αγνό καρπερό.

Το ποτάμι, νερό βλογημένο,
μ' άσπρες πάπιες ναζιάρες σ' αυτό
και τ' αλεύρι ζεστό, μυρωμένο
μες στο μύλο, σιπό σάρι ξανθό.

Γιασεμιά στις αυλές και μυρσίνη
στην πλαγιά του βουνου αντικρύ,
τα πουλιά, όπου είχαν ξεμείνει
στη δροσιά, φτερωτοί μουσικοί.

Το κραμπί, το θυμάρι, το δυόσμο
και την πέτρα, τ' ασβέστη φωλιά,
τον υπέροχο κι άκακο κόσμο,
μ' ανοιχτή απ' αγάπη αγκαλιά.

Γεώργιος Κοκή